

Η υποψία των πραγμάτων

Συντάχθηκε απο τον/την Δημήτρης Α. Δημητριάδης
Σάββατο, 01 Ιούλιος 2017 09:24

Η ποίηση είναι παιδί της ομίχλης. Όπου οι όγκοι ξεπηδούν μετέωροι. Είναι παιδί της νύχτας. Όπου το μαύρο περιγράφει. Είναι παιδί της αμφιβολίας, όπου ο ποιητής διαρκώς υπαινίσσεται.

Η ποίηση είναι ανεκπλήρωτος πόθος. Η αναζήτηση του άλλου, του πέρα από μας, του άλλου τρόπου, του άλλου χρόνου.

Δε γεννήθηκε πριν ή μετά. Ενδυναμούμενη μέσα από τους αιώνες, σηματοδοτεί την πορεία εκείνων που έρχονται. Δεν αντανακλά, απλώς, μια εποχή, ετοιμάζει και μια άλλη.

Υπάρχει παντού. Στο υπέροχο αόριστο, στα παιχνίδια των ψευδαισθήσεων, στα συντρίμια του κόσμου, στα ρημαγμένα ένστικτα, στην υποδόρια ταραχή του απρόσμενου που ακτινοβολεί ή περιβάλλεται από μυστηριώδεις ισκίους, στα αινίγματα που γίνονται παράθυρα, στα όνειρα που περιέχουν το σπέρμα της ζωής και του θανάτου.

Ερχεται, σε χτυπάει, σε ζεσταίνει, σε δροσίζει ή σε κρυώνει και πάντοτε φεύγει.

Η υποψία των πραγμάτων

Συντάχθηκε απο τον/την Δημήτρης Α. Δημητριάδης
Σάββατο, 01 Ιούλιος 2017 09:24

Η γλώσσα της είναι η γλώσσα στην απολύτως αναγκαία μορφή της. Η μόνη φυσική και ασύλληπτη γλώσσα, η καθολική ομιλία της τέχνης, η μητρική όλων των ανθρώπων.

Αίμα καθαρό, ζεστό και πορφυρό κυκλοφορεί στις φλέβες της, με ιδιότητες φωτός. Αίμα ενός άλλου πνεύματος, φυλαγμένο για μια ζωή, πέρα από τη ζωή.

Έχει τη δύναμη της ανάγκης, τη δύναμη της πείνας. Κανείς δε θα μάθει ποτέ το βάθος και το πλάτος της ενέργειάς της.

Για να την πλησιάσουμε δε χρειαζόμαστε μεθόδους, αλλά ψυχικές και πνευματικές διεργασίες.

Ρωτάει διαρκώς: ζείς;

Διατείνεται. Απευθύνεται. Παρεκκλίνει ή παρεκτρέπεται. Τον περισσότερο καιρό ερωτεύεται παράφορα. Ολόγυρά της αποκόμματα, χάρτες, βιβλία, παραμύθια, αφορισμοί, ρούχα παλιά και άδεια μπουκάλια. Η περιέργειά της δε στερεύει ποτέ. Μέσα της ξεπηδούν συνεχώς σμήνη καινούριων ερωτημάτων. Η έμπνευσή της, όποια κι αν είναι, γεννιέται από ένα ατέλειωτο «δε γνωρίζω».

Είναι το φτερούγισμα. Το παιγνιώδες. Η φλόγα. Η ρήξη. Το διαρκές ξεγύμνωμα. Ο θερμός υδράργυρος. Η ρωγμή. Ο πόρος. Το δαιδαλώδες. Το κενό. Η εσχατιά του σύμπαντος. Ο καρπός του πόνου, της γνώσης του πόνου. Ό,τι έχει να πει το λέει μόνη της. Ολομόναχη. Με το λόγο της να υπερθερμαίνεται πάντα και να λάμπει.

Είναι άσκηση ελευθερίας επί χάρτου. Ελευθερώνει, μετατρέποντας το αίμα της σε ιριδισμούς της αλήθειας.

Επικοινωνεί. Επιστολές στέλνει και ψάχνει να βρει παραλήπτες.

Η υποψία των πραγμάτων

Συντάχθηκε απο τον/την Δημήτρης Α. Δημητριάδης
Σάββατο, 01 Ιούλιος 2017 09:24

Μόνο ό,τι παραμένει υπεσχημένο, επιθυμητό, αναζητούμενο, αποτελεί το άλας της.

Βρίσκεται σε απηνή διωγμό καταδικασμένη στη χλεύη εκείνων που φυλλομετρούν λογισμικά τεφτέρια και κυνηγούν χρηματιστηριακούς δείκτες. Όταν αισθάνεται πετριά δε χάνει την αίσθηση της τρυφερότητας. Βάζει τα ιώδια και τις γάζες στη διαπασών και τυλίγει με μουσική της πληγές της. Όταν δυο πλευρές συγκρούονται, εκείνη διαλέγει το μέρος της τρίτης.

Χωρίς αινίγματα δε θα υπήρχε, θα ήταν στατική. Τα αινίγματα δίνουν κίνηση και ελπίδα, σημασία στα πρόσωπα και στα πράγματα του κόσμου της.

Ένα ψιλόβροχο την σιγοντάρει.

Όταν ξέρεις να την ακούς, σου χαρίζει παφλασμούς κυμάτων. Έχει τη δική της φωνή, το δικό της χαρακτηριστικό ήχο.

Το μαράζι είναι αδελφάκι της. Το σαράκι επίσης.

Δίνει ρυθμό στην αλήθεια.

Ταξιδεύει ξεφλουδίζοντας την κοινή αυταπάτη, για να φανεί πού και πώς κρύβεται η απάτη του κόσμου.

Αναπληρώνει την απουσία για να την υπογραμμίσει ακόμα πιο πολύ. Αυτό που λείπει, θα λείπει πάντα.

Δημιουργεί έναν κόσμο σημαίνοντα και ουδέποτε σημαινόμενο. Όταν η άγνοια προσπαθεί να συσκοτίσει και η επιλογή να αποκρύψει, κρατάει την καθημερινή πραγματικότητα στο φως

Η υποψία των πραγμάτων

Συντάχθηκε απο τον/την Δημήτρης Α. Δημητριάδης
Σάββατο, 01 Ιούλιος 2017 09:24

της σωστής κατεύθυνσης και την αποκαλύπτει σαν αμφισβήτηση.

Κάθε τι ανούσιο και πληκτικό παίρνει υπόσταση μέσα της. Εκεί, μέσα της, η στιγμή αναλώνεται, γεννιέται και πεθαίνει. Ζωή και θάνατος είναι οι δυο όψεις της ίδιας στιγμής.

Εκεί που δεν υπάρχει ψυχή, τη δημιουργεί. Εκεί που υπάρχει, τη στηρίζει.

Ξέρει καλά, πολύ καλά, ότι όλα μπορούν ακόμη να ειπωθούν, να απογειωθούν. Όλα μπορούν να γίνουν πιο ανάλαφρα και να πετάξουν.

Κανείς δεν μπορεί να εισχωρήσει στο σύμπαν της.

Στην εποχή μας της πνευματικής και κοινωνικής σύγχυσης, όπου όλα ή σχεδόν όλα είναι εξαργυρώσιμα, όπου δεσπόζουν το ειδικό και το μερικό και συνακόλουθα και το μέτριο, είναι η μοναδική καθαρτήρια δύναμη.

Χωρίς το φως της, τι άλλο θα απέμεινε για τον άνθρωπο από μια χρονικότητα έρημη;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Α. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ